

Lindbakken i Hunndalen 27. oktober 1946

På Lindbakken i Hunndalen ble 6 nordmenn avrettet av tyske soldater 21. april i 1940. Anton Christensen forfattet et dikt til avdukingen av en bauta 27. oktober 1946.

Fra venstre: Ordfører Andreas Norland, Ørnulf Bekkelund og Andreas Olsen

Minnesteinen på Lindbakken.

Prolog av Anton Christensen.

Det var vår i Norge. Den kolde vinter var tilbakelagt,
ennu lå sneen, men snart skulle den forsvinne og alt
dødt i naturen bli gjenoppvakt. —
Det var håp i våre hjerter, og lengsler og tro mot det
som skulle komme, — det skulle spire og gro og markens grøde
igje vokse opp fra det som en vinter la øde. —
Det var sol over landet, — en ny vår og en ny dag, —
en dag som snart skulle forsvinne og dø i tunge åndedrag.

Vi minnes nittenfjor, — den niende april, —
da brast forhåpninger, da stivnet vårt smil.
Inn over landet kom en uværssky, —
den la seg tungt over land og by,
og vingede skarer av et ukjent slag formørket den gryende dag.

Vi hørte fottramp av jernbeslåtte sko, —
vi lyttet i undring, hvem var det, mon tro?
Så hørte vi drønn fra tunge kanoner
og skingrende fanfarer i fremmede toner.
Vi lyttet til knitrende skudd som smalt og forsto:
at nå var det landet og livet det gjaldt!
Da gikk det over landet et angstfylt skrik:
«Freden er brutt! Vi er i krig!»

Forrådt av våre egne og stukket med dolk
i et bakholdsangrep av et fremmed folk. —
Slik føltes det, og føles den dag i dag
etter krigens tunge slag. —
Forredernes ansvar blir tungt å bære;
De mistet vår tillit, de mistet sin ære.
Et fy-rop lyder til dem i dag
som svek det norske flagg.

De tyske soldater var brutale og rå.
De var millioner, — våre var få.
De tyske var rustet med våpen i hånd,
være med fredens og frihetens ånd.
De tyske kjempet av maktbegjær, —
være for det de hadde kjær.
Bladet er vendt,
retten har seiret, — krigen er endt.

Landet mistet mange av sine beste menn. —
Vi ærer dem og takker dem, vi som er igjen.
Men å takke med ord, det er ikke nok,
vi ærer deres minne ved å løfte i flokk.
De mange ruiner i bygd og by
skal ryddes, og der skal bygges på ny.

Her på dette vakre, fredfulle sted
ble gode nordmenn brutalt skutt ned. —
De ble ikke spurt om hva de hadde forbrudt,
vilkårlig plukket ut av en flokk — og skutt.

I minnet om disse seks er vi samlet i dag,
i sorg over det som hendte har vi senket våre flagg,
til ære for dem har vi reist en bauta i granitt
med takk for alt hva de har gitt.

Stenens farge er fjellets grå. —
Fra slekt til slekt skal stenen stå.
Gud signe minnet til dem som falt,
og takk fra oss alle for alt.